

Надъ топлата земя сега поникнало
едно цвѣтче ми праща милъ приветъ,
като възторгъ, като надежда бликнала
въ зеницитѣ на моя детски гледъ.

А слънцето, презъ храститѣ надникнало,
съсь пълень кошъ пилѣе цвѣтъ до цвѣтъ.
Звучи, разцѣфва се и пѣй политнала
земята, като птичка въ тоя свѣтъ.

Звучи отвредъ. Като че ли годинитѣ
отлитатъ съ леки, огнени крила
и надъ полето вѣятъ само синитѣ,
огромнитѣ небесни вѣтрила.

Изчезва всичко. Чувамъ само вѣтъра —
движение и пукотъ на листа.
Движение и пукотъ надъ земята ни,
която грѣе въ слънце и цвѣтя.

Орачо черъ, запѣй сега! Двамината
да викнемъ, да запѣемъ съ бодъръ гласъ.
Върви и знай, че иде младъ презъ нивата
живота съ бързи стѣпки подиръ насъ.